

svět katolickými očima MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XXI., číslo 10

19. 5. 2024 / neprodejné

Z OBSAHU Zednářství je s katolickou vírou neslučitelné
„Bezpečná debata“ znamená žádná debata
Co bude tečkou za covidem?

05

08

13

Foto: © Lucie Hornikova / Člověk a Víra

Maria – Matka Boží a naše

Vedle Ježíšova kříže stály Jeho matka a sestra Jeho matky, Marie Kleofášova manželka a Marie Magdalská. Když tedy Ježíš uviděl svou matku a učedníka, kterého miloval, stát vedle ní, řekl matce: „Ženo, hle, tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „Hle, tvá matka.“ A od té hodiny ji učedník vzal k sobě.

V každém z vašich životů je pravděpodobně člověk, který zastává důležité místo, na kterého se můžete vždy spolehnout, který je vám oporou, kterému svěřujete svá tajemství. Tato osoba je matka.

Každý má svou matku. Když Pán Bůh viděl, jaké poklady čistoty, dobrot, víry a zbožnosti se skrývají v srdci Panny Marie, vyvolil si ji za Matku svého Syna. Ona rozumí všem našim záležitostem, stejně jako naše matka na zemi rozumí nám. Maria byla se svým Synem až do samého konce. Maria je ta, která nám ukazuje cestu do nebe. Uvědomujeme si, že nejsnazší způsob, jak se tam dostat, je

jít ve stopách Pána Ježíše. „Jedné noci se mi zdál nádherný sen. Viděl jsem dlouhou cestu, která stoupala ze země k nebi, mizela mezi mraky a mířila k nebi. Nebyla to však pohodlná cesta. Navíc byla plná překážek, posetá rezavými hřebíky, ostrými a reznými kameny a kusy skla. Lidé chodili po této cestě bosí. Hřebíky byly zaražené do masa, mnozí měli krvavé nohy. Přesto se nevzdali, chtěli dosáhnout nebe. Každý krok způsoboval utrpení. Výstup byl pomalý a náročný. Pak jsem ve snu viděl Ježíše kráčet vpřed. Chodil také bos. Šel pomalu, ale jistě. Ani jednou si nezranil nohu. Ježíš chodil a chodil. Nakonec dosáhl nebe a usedl na velký zlatý trůn. Podíval se dolů a pozoroval ty, kteří se pokoušeli vstoupit. Povzbuzoval je svými pohledy a gesty. Hned po něm následovala také Maria, jeho matka. Maria šla ještě rychleji než Ježíš. Víš proč? Položila nohy na kroky, které zanechal Ježíš. Rychle tedy došla k Syno-

vi, který ji posadil do velkého křesla po své pravé straně. Maria také začala povzbuzovat ty, kteří šplhali, a povzbuzovala je, aby šli ve stopách, které zanechal Ježíš, jako to udělala ona.

Rozumní lidé to udělali a rychle se vydali k nebi. Jiní si stěžovali na rány, často se zastavili, někdy to úplně vzdali a upadli na kraj silnice, přemoženi smutkem.“ (Bruno Ferrero)

Milý čtenáři *Monitoru*, přemýšlej v tichu svého srdce, kdo je pro tebe Maria?

Fr. Mgr. Radosław Deręgowski, MSF administrátor farnosti Żyłice nad Cidlinou

Edith Steinová, nová učitelka církve?

Edith Steinová by mohla být na základě žádosti bosých karmelitánů prohlášena za učitelku církve (*doctor veritatis*). Papež František přijal 18. dubna při soukromé audienci ve Vatikánu oficiální žádost generálního představeného bosých karmelitánů, P. Miguela Mrqueze Calleho, o uznání teologického odkazu světice, která byla umučena v Osvětimi.

Pokud by byla tato žádost přijata, Edith Steinová, známá také jako Terezie Benedikta od Kříže, by se mohla stát pátou ženou, která bude prohlášena učitelkou církve. Tento titul je oceněním za významný přínos k teologii a morálnímu životu církve.

Díky této žádosti může Dikasterium pro blahorečení a svatořečení oficiálně zahájit proces potřebný k udělení titulu

učitelka církve.

Karmelitáni nejprve zahájili činnost mezinárodní komise, která měla shromáždit potřebnou dokumentaci. Se shromažďováním materiálů začali v roce 2022, na který připadlo 100. výročí křtu a 80. výročí mučednické smrti Edith Steinové.

Edith Steinová se narodila v roce 1891 v židovské rodině ve dnešní Wroclavi na jihozápadě Polska. Ve dvaceti letech se prohlásila za ateistku a získala doktorát z filozofie. Pro obrácení ke katolické víře se rozhodla poté, co v roce 1921 četla celou noc autobiografii svaté Terezie z Avily, když pobývala u přátel. Později vzpomínala: „Když jsem knihu dočetla, řekla jsem si: Tohle je pravda.“

O několik měsíců později, 1. ledna

1922 ve věku 30 let byla pokřtěna a ve 42 letech se stala novickou u karmelitek. Přijala jméno Terezie Benedikta od Kříže.

Během válečných let byla i s dalšími sestrami zatčena, a to v době, kdy dokončila studii Nauka o kříži o svatém Janu od Kříže.

Terezie Benedikta od Kříže zemřela 9. srpna 1942 v koncentračním táboře Osvětim. Papež Jan Pavel II. ji v roce 1998 kanonizoval a o rok později ji prohlásil spolupatronkou Evropy.

Bůh je pravda, napsala Edith Steinová po svém obrácení. Každý, kdo hledá pravdu, hledá Boha, ať už si to uvědomuje, nebo ne.

církev.cz

Mariánské putování Prahou

V sobotu 25. května se uskuteční mariánské putování Prahou jako poděkování za dokončení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. K putování je možno se připojit i odpojit kdekoli. Během putování se účastníci modlí růženec a zpívají, proto je dobré mít sebou kancionál.

Program:

- 9,45–10,00

Sraz účastníků u Mariánského sloupu na Hradčanském náměstí.

- 10,00–10,15

Zahájení a úvodní modlitby.

- 10,15–10,30

Putování na Malostranské nám. ke

sloupu Nejsv. Trojice.

- 10,30–10,45

Modlitby u sloupu Nejsv. Trojice.

- 10,45–11,00

Putování k Pražskému Jezulátku.

- 11,00–12,00

Mše sv. a modlitby u Pražského Jezulátka.

- 12,00–12,45

Putování na Karlův most, zastavení u sousoší českých patronů a u sv. Jana Nepomuckého.

- 12,45–13,00

Modlitby v kostele sv. Františka Serafínského.

- 13,00–13,30

Technická přestávka v Muzeu Karlova mostu.

- 13,30–14,00

Putování na Staroměstské nám. s modlitebním zastavením u Magistrátu nebo Staroměstské radnice.

- 14,00–15,00

Modlitební zastavení u Mariánského sloupu na Staroměstském nám. a ukončení pouti.

církev.cz

Inzerát

Soukromá komunitní škola v Brně hledá katolické učitele/učitelky I. a II. stupně ZŠ pro výuku na školní rok 2024/25. Výuka vybraných předmětů probíhá 1-2x týdně v Brně v malých skupinách. Nabí-

zíme práci na plný úvazek, zkrácený pracovní poměr či dohodu dle potřeby učitelů. Očekáváme tvořivý přístup k výuce, online konzultace dětí na individuálním vzdělávání, spolupráci s rodinami a pod-

poru katolického ducha vzdělávání.

Kontakt: kontakt@matersapientiae.cz, tel. 776 641 645, více informací na <https://www.matersapientiae.cz>

Milí čtenáři,

rádi bychom publikovali více textů od českých autorů, kteří by reflektovali aktuální dění v církvi a ve společnosti v souvislostech a z hlediska naukového bohatství katolické církve, abychom tak doplnili mnohdy povrchní pohledy těch, kteří se označují za konzervativní, pokrokové nebo dokonce liberální. Texty nám můžete posílat na naši e-mailovou adresu redakce@rcmonitor.cz.

Zdeňka Rybová, šéfredaktorka

SLOVO KNĚZE

Hurá, mládí se nám vrátilo!

No, nejásejme příliš, neboť se nám nevrací věk, kterým jsme se mohli, my v šedesátých a sedmdesátých letech a před těmito narození, honosit. Spíše, alespoň já mám ten pocit, se vrací určité „lidové záliby“ s dobou minulou spojené. A jednou z takových, někdy až příliš, rozšířenou zábavou bylo kádrování. Myslím, že mnozí mají osobní zkušenosti a netřeba tedy tuto zábavu podrobně popisovat. Snad jen že se kádrovalo téměř všude a málokdo, ani ti nejvýše postavení kádrováci, byl toho ušetřen. A díky církevním tajemníkům se kádrovalo i v církvi.

Čas ovšem perutí mávnul a církevní tajemníci zmizeli v propadlišti dějin. Naštěstí.

Možná se někomu zdá, že bez nich je v církvi příliš nudno, a tak se z času na čas objevují kádrováci noví. A přiznejme si, že málokdo z nás byl ušetřen alespoň pokušení druhé kádrovat. A tak máme v církvi „modernisty a lefébristy“, „prounijní a protiunijní“, „homofoby a LGBTQ+friendly“, nově se nám (opět) objevují v souvislosti s událostmi na Ukrajině a Palestině „míroví a nemíroví“. A tak se novodobé kádrování, zdá se, nevyhýbá opět téměř nikomu.

Však to není dávno, co byl širokou (i katolickou) veřejností prokádrován bývalý arcibiskup pražský.

Kádrování však v sobě skrývá mnohá nebezpečí. Jako jedno z největších já osobně vidím, že je lze snadno přetavit v nenávisť a že se také může stát hlavní náplní mnohých, kteří pak zapomenou na to, že mají především hledat Boží království.

Vzývejme tedy Ducha svatého o pomoc v rozlišování toho, co je pro spásu podstatné a nenechme se ošálit současnou téměř „všelidovou zájmovou činností“. Nakonec, když už máme potřebu kádrovat, může začít každý sám u sebe. Předpokládám, že v životě každého z nás je materiálu ke kádrování až až.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

Egypt bude mít první papežskou nemocnici

Foto: Associazione Bambino Gesù del Cairo Onlus / Facebook

Koncem roku by měla v Egyptě zemi začít výstavba první papežské nemocnice mimo Itálii. Stejně jako dětská nemocnice v Římě se bude jmenovat *Bambino Gesù* a bude postavena v hlavním městě Káhiře.

Jak v úterý informoval italský deník *Avvenire*, plánované zdravotnické zařízení má na základě dohody o spolupráci využívat odborné znalosti papežské pediatrické kliniky *Bambino Gesù* v Římě.

Projekt organizuje Vysoký katolicko-muslimský výbor pro bratrství, který byl

založen po papežově návštěvě Abú Zabí v roce 2019. Tehdy František a káhirský velký imám Ahmed al-Tayyeb podepsali „Dokument o bratrství všech lidí“. Výbor má jeho podněty realizovat.

Mimo jiné již byla realizována „Oáza milosrdenství“ nedaleko Káhiry. Sirotčinec, který byl slavnostně otevřen v neděli, se stará o děti ve věku od 6 do 12 let. Otevřen měl být původně již v roce 2022.

Vatican News

KŘTĚTE JE VE JMÉNU OTCE I SYNA I DUCHA SVATÉHO

26. května 2024 – Slavnost Nejsvětější Trojice – Mt 28,16–20

Remigius

Když tedy učedníci uviděli Pána, poznali ho, padli tváří k zemi a klaněli se mu. A aby laskavý a dobrotivý Učitel odstranil z jejich srdcí všechny pochybnosti, přišel k nim a posílil je ve víře; proto Ježíš šel za nimi, přistoupil k nim a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.“

Co tedy žalmista říká o zmrtvýchvstalém Pánu: Učinil jsi ho vládcem nad díly svých rukou (Ž 8,7), to nyní říká Pán: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi“. A zde je třeba vědět, že andělé už před Pánovým zmrtvýchvstáním věděli, že jsou podřízeni Kristově lidské přirozenosti, a protože Kristus chtěl, aby i lidé věděli, že je mu dána veškerá moc na nebi i na zemi, vyslal kazatele, aby hlásali všem národům slovo života; proto následuje: Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy.

Hieronym

Všimněme si zde správného pořadí. Apoštolům nejprve přikázal, aby učili všechny národy, pak je obmyli svátostí víry – a po víře a křtu jim přikázal, co mají zachovávat; proto následuje: Učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal.

Béda

Ten, který před svým umučením řekl: Neobracejte se k pohanům (Mt 10,5), vzkříšený z mrtvých říká: „Jděte a učte všechny národy“. Ať se tedy stydí Židé, kteří říkají, že Kristus přijde spasit jen je, a ať se stydí i donatisté, kteří ve snaze omezit Krista na jedno místo říkali, že je jen v Africe, a ne v jiných zemích.

Rabban

A Pán se jim zjevil na hoře, aby jim naznačil, že tělo, které narozením vzal z pouhé země lidského rodu, svým vzkříšením pozvedl nad všechny pozemské

Zmrtvýchvstalý Kristus se zjeví apoštolům. Freska v ambitech Santa Maria Novella ve Florencii. Foto: Lawrence OP / flickr

věci, a aby věřícím připomněl, že pokud na onom světě touží spatřit vznešenost jeho vzkříšení, zde by se měli snažit přejít od nejnižších choutek k touze po tom, co je nahoře. Ježíš odešel do Galileje dříve než jeho učedníci, protože Kristus vstal z mrtvých, byl prvotinou mrtvých (1 Kor 15,20). Následují ty, kteří jsou Kristovi, přecházejí ze smrti do života podle řádu a spatřují jeho božskou přirozenost: v souladu s tím Galilea znamená zjevení.

Jan Zlatoustý

Protože jim však svěřil velký úkol, dodává jim odvahu, když říká: A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa; jako by řekl: Abyste neřekli, že úkol, který vám byl svěřen, je těžký, já jsem s vámi a všechno vám usnadním. A řekl, že bude nejen s nimi, ale i se všemi, kdo uvěří po nich, neboť apoštolové neměli být až do konce světa. K věřícím však mluví jako k jednomu tělu.

Zmiňuje se také o konci, aby je tím více přitáhl, aby hleděli nejen na přítom-

nost, ale i na budoucí dobra, která trvají navěky. Jako by chtěl říci: Smutek, který prožíváte, pomine spolu s nynějším životem a celý svět skončí. Ale dobro, kterého dosáhnete, bude trvat navěky.

Didymos

I kdyby měl někdo takřikající kamené srdce a zatemnělou mysl, že by se pokusil pokřtít proti Kristovu příkazu a vynechal jedno z předchozích jmen, křtem by ničeho nedosáhl a ti, o nichž by si myslel, že je pokřtil, by vůbec nemohli být osvobozeni od svých hříchů. Na tom lze vidět, jak nedělitelná je podstata Trojice, že Otec je skutečně Otcem Syna, Syn Synem Otce a že Duch svatý je skutečně Duchem Otce a Syna Božího a také moudrosti a pravdy, tj. To je spása věřících a tato Trojice dokonale vyjadřuje učení církve.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

ZEDNÁŘSTVÍ JE S KATOLICKOU VÍROU NESLUČITELNÉ

Katoličtí komentátoři se vyjadřují k nové deklaraci Dikasteria pro nauku víry, *Dignitas infinita*¹.

Otec Raymond J. de Souza v magazínu *The Catholic Thing* spekuluje², zda lze *Dignitas Infinita* chápat jako obrat papeže Františka zpět k Janu Pavlu II. „Předchozí deklarace prefekta DDF kardinála Fernándeze *Fiducia supplicans* byla velkým fiaskem. Kardinál okamžitě začal manévrovat a slíbil novou deklaraci o lidské důstojnosti, která prý obměkkčí kritiky. A aby obměkčující manévr vyšel, přišla vhod odvolávka na nebeský patronát Jana Pavla,“ míní de Souza. „Papež a prefekt se rozhodli načerpat od Jana Pavla název deklarace: obrat ‚nekonečná důstojnost‘ pochází z jeho promluvy při modlitbě Anděl Páně v katedrále sv. Petra v Osnabrückeru 16. listopadu 1980. Jedná se o věc stylu spíše než obsahu, ale na stylu záleží; a styl, jímž se tento pontifikát distancoval od Jana Pavla II., a zejména encykliky *Veritatis splendor*, byl od počátku zbytečný. Jedna citace jaro nedělá, ale třeba je *Dignitas* prvním příznakem jarního tání?“

Edward Feser, přední analytický tomista, pokládá dokument za „obzvláště užitečný a odvážný v jeho odsouzení surrogátního mateřství a genderové teorie“, přesto však deklaraci shledává dva vážné problémy³: „Jeden se týká jejího základního předpokladu a druhý některých závěrů, které z něho vyvozuje.“ Takový nepopíratelně problematický závěr vidí Feser v deklaraci vlastně jen jeden – ohledně trestu smrti: „Papež František se již extrémně přiblížil k tomu, aby prohlásil trest smrti za vnitřně zlý, když v roce 2018 změnil příslušnou formulaci v Katechismu. Ta nyní říká, že ‚trest smrti je nepřipustný, neboť jde o útok na nedotknutelnost a důstojnost osoby‘. To

Foto: ctsbooks.org

však ještě nechávalo otevřenou možnost, že zamýšlený smysl byl ten, že jde o útok na nedotknutelnost a důstojnost osoby pokud nenastávají nějaké zvláštní okolnosti, například praktická nemožnost ochránit před viníkem ostatní jinak než tak, že bude popraven (byť je takové čtení trochu násilné). Nový dokument jde dál a natvrdo deklaruje, že ‚trest smrti porušuje nezczitelnou důstojnost každé osoby, bez ohledu na okolnosti‘. To zkrátka nelze smířit s Písmem a s konsistentním učením všech papežů, kteří se k věci vyjádřili před papežem Františkem. A to včetně Jana Pavla II., navzdory jeho známému odporu k trestu smrti.“

Druhý problém Feser spatřuje v tom, že se člověku v dokumentu přiznává důstojnost, která je nekonečná. „Důstojnost‘ obnáší ‚hodnotu‘, ‚váhu‘, ‚význam‘, ‚výtečnost‘, ‚čest‘. Zkuste nahradit ‚důstojnost‘ těmito slovy a položte si otázku, zda lze takto vzniklý pojem aplikovat na člověka. Mají lidé nekonečný význam či nekonečnou hodnotu? Sama tato myšlenka se zdá být rouhavá. Takový může být jen Bůh.“

John A. Monaco spatřuje v deklaraci známky antropocentrismu⁴, který se v Církvi usídlil po 2. vatikánském koncilu: „Tím, že se Církvev tak silně zaměřuje na lidskou důstojnost a lidské štěstí, riskuje naturalizaci povolání člověka k věčnému životu. Dříve, než budeme hovořit o lidských právech, musíme hovořit o lidských povinnostech a zodpovědnosti, kterou má vůči Stvořiteli. Lidská důstojnost neexistuje ve vakuu, nýbrž je součástí našeho trvalého povolání k účasti na božství. Deklaraci *Dignitas infinita* by prospělo, kdyby pojala dějiny spásy – tajemství Kristova jednání v dějinách – jako zdroj lidské důstojnosti a ne jako pouhé pozadí imanentní oslavy člověka. Všimněme si, jak málo dokument hovoří o hříchu, o tajemství nepravosti, o spáse.“ A Monaco uzavírá: „Mohli bychom pochválit *Dignitas infinita* za vítané potvrzení odvěké nauky Církve o morálních pravdách týkajících se lidské osoby. Ale ačkoliv se někteří budou dále

1 <https://press.vatican.va/content/salastampa/en/bollettino/pubblico/2024/04/08/240408c.html>

2 <https://www.thecatholicthing.org/2024/04/27/dignitas-infinita-john-paul-returns/>

3 <https://edwardfeser.blogspot.com/2024/04/two-problems-with-dignitas-infinita.html>

4 <https://crisismagazine.com/opinion/dignitas-infinita-and-the-idolization-of-man>

hašteřit o význam atributu ‚nekonečný‘ aplikovaného na lidskou důstojnost, mně jako závažnější problém připadá způsob, jakým v dokumentu pokračuje nezadržitelný pochod humanismu naším katolickým náboženstvím.“

Lauren De Wittová v magazínu *Crisis* vyzdvihuje kritiku⁵ amerického liberálního politického komentátora Billa Mahera⁶ na adresu bezzásadovosti konzervativních politiků v otázce potratů. „Maher je pochopitelně zapáleným zastáncem potratů. Obecně vzato nedůvěřuji ani jedinému slovu z úst někoho, kdo nedokáže zaujmout správný postoj v této naprosto základní otázce práva na život (což se už nyní týká i většiny republikánských kandidátů). V tomto případě však je Maherův komentář přesně to, co my, obhájci pro-life postojů, potřebujeme slyšet. Troufám si tvrdit, že je prorocký,“ míní De Wittová.

5 <https://crisismagazine.com/opinion/bill-maher-the-prophet-we-need>

6 https://cs.wikipedia.org/wiki/Bill_Maher

A o jaký komentář jde? Maher prohlásil: „Už 50 let mluvím o tom, jak je třeba zakázat potraty. Teď to udělali, a ono je to obrovsky nepopulární – takže musí začít lhát. Mním Trumpa, některé jeho výroky na toto téma: prý ‚vyhovme oběma stranám, 15 týdnů vypadá jako číslo, na kterém by se mohli všichni shodnout‘. Cožpak se z toho může takhle vylhat? Spousta lidí je přesvědčena, že jde o vraždu. Proto nechápu těch 15 týdnů, nebo ten Trumpův plán nechat to na jednotlivých státech. Takže zabíjet děti v některých státech je OK? Dokážu respektovat absolutistickou pozici. Vážně. Spílám levičákům, když říkají: ‚Oni prostě jen nenávidí ženy‘. To je výmysl – ne, oni si myslí, že je to vražda, a v jistém smyslu mají pravdu. Akorát že já se s tím zkrátka dokážu smířit. Chci říct: na světě žije 8 miliard lidí – takže sorry, nebudeš nám chybět. To je moje pozice.“

„Děkuji, Bille Mahere, že jsi to konečně řekl nahlas,“ reaguje De Wittová. „Mám už plné zuby žvástů o „politické průchodnosti“ a „zdravém rozumu“ ze

strany konzervativců, ba dokonce některých katolických politických strategiů. Snažně prosím – mějte ochotu zastávat pro-life pozici poctivě! Buďte consistentní! Mějte kuráž a věřte Pánu! Nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti kníždům, mocnostem a vládcům temnoty tohoto světa. Království Boží nezískáte cestou politické průchodnosti. Stůjte pevně v Pravdě. Neustupujte. Nedělejte kompromisy. Sám Pán bude bojovat za vás!“ vybízí De Wittová.

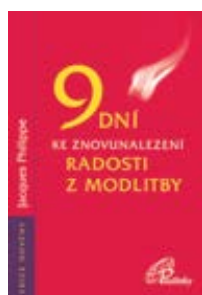
Lukáš Novák

Mgr. Lukáš Novák, Ph.D.
filosof a pedagog

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

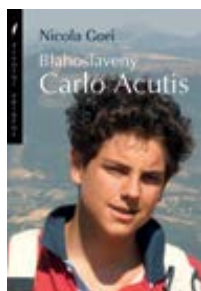
NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Jacques Philippe: 9 dní ke znovunalezení radosti z modlitby

Devítidenní malá škola modlitby. Na každý den jsou navrženy dvě chvíle pro rozjímání, z nichž jedna může proběhnout ráno a druhá v jinou vhodnou dobu dne. Vždy se zde nabízí cvičení, které má pomoci k usebrání, úryvek z Božího slova, rozjímavý text světce nebo duchovní autority a předsevzetí... abychom se snadněji ponořili do autentické duchovní zkušenosti.

Brož., 80 s., cena 95 Kč

Nicola Gori: Blahoslavený Carlo Acutis

Italský teenager, který zemřel v roce 2006 ve věku patnácti let. Na první pohled normální kluk své doby, veselý a komunikativní, který rád jezdí na výlety... a má velkou vášň pro počítače. Ještě víc ale tíhne k Božím věcem.

Brož., 128 s., cena 229 Kč

Teresa Gutiérrez de Cabiedes: Nespoutaný biskup

Román o životě vietnamského kardinála Van Thuana (1928–2002), který byl vězněn komunistickým režimem třináct let, z toho devět let v naprosté izolaci.

Brož., 416 s., cena 399 Kč

TŘINÁCTILETÁ FILIPÍNKA, KTERÁ MILOVALA EUCHARISTIÍ, JE NYNÍ OFICIÁLNĚ NA CESTĚ KE SVATOSTI

V katedrále sv. Viléma Poustevníka ve filipínském městě Laoag byla 7. dubna v neděli Božího milosrdenství oficiálně zahájena kauza kanonizace třináctileté Filipínky Niñi Ruíz/Abadové.

Tato událost je prvním krokem v dlouhém procesu, jehož cílem je, aby se Ruíz-Abadová stala jednou z nejmladších světic v dějinách.

Biskup Renato Mayugba z města Laoag předsedal tribunálu, jenž vyslechl svědectví o životě a svatosti Boží služebnice, kterou charakterizují jako „inspiraci zbožnosti, milosrdenství, evangelizace a statečnosti pro druhé“.

„Začínáme zkoumat život Niñi, abychom rozpoznali, zda nás Bůh skutečně požehnal Boží služebnicí, která může být prohlášena za svatou. ... Veškerá svatost je ve skutečnosti Božím dílem. Bůh je původcem svatosti, protože veškerá svatost je milost. Svatost je koneckonců dílem milosti, plodem Božího milosrdenství,“ prohlásil biskup.

Na začátku zasedání byla promítnuta prezentace života Ruíz-Abadové, aby se účastníci v krátkosti seznámili s životem dospívající dívky, která se od útlého věku vyznačovala hlubokou zbožností a láskou k Bohu. Bylo ukázáno, že jako malá bývala často pohroužena do modlitby před Nejsvětější svátostí s rukama vztaženými k Bohu a s oblibou rozdávala svým učitelům a spolužákům modlitební kartičky a náboženské obrázky, zejména „Santo Niño“ (filipínsky „Ježíšek“). Na videu byla zachycena neohrožená dívka, která tváří v tvář diagnóze nevléčitelného onemocnění srdce řekla své zatrpklé matce: „Neboj se, mami, všechno je v pořádku – Bůh mě uzdraví!“

P. Dennis Ruíz, postulátor kauzy, zdůraznil význam jejího příkladu, zejména pro dnešní mládež, podobně jako je tomu u blahoslaveného Carla Acutise.

„Mnoho mladých lidí má dnes zájem o techniku, módu, zábavu, potěšení a touží po světských a materiálních věcech, což někdy odvádí jejich pozornost

od zdravých vztahů, zejména od vztahu k Bohu,“ prohlásil. „V důsledku nefunkčních a rozpadlých rodin v dnešní společnosti jsou obvykle nejvíce postiženy děti, což je následně vede k tomu, aby se pro útěchu a potěšení obraceli k lidem ve svém okolí.

Mají-li však mladí lidé dobrý vzor zbožnosti a statečnosti, mohou být zachráněni před úplnou zkázou. Poznání Niñina charakteru a její pevné víry v Boha poslouží mládeži jako vodítko.“

Během zasedání byl veřejnosti představen oficiální portrét této Boží služebnice od filipínského malíře Ariela Carataa.

Dětský sbor Božího milosrdenství, který tvoří děti z filipínské komunity Jiskérky Božího milosrdenství a Neposkvrněného srdce, oděné v tradičních filipínských oděvech, zazpíval shromážděným čtyři písně: „Svěřit děti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie“, „Modlitba za jednotu“ a „Ježíši, důvěřuji Ti“, po nichž následoval zpěv Korunky k Božímu milosrdenství.

Na slavnosti byla přítomna Corazon Abadová, matka Ruíz-Abadové, a její jediná sestra Mary Ann Abadová a další příbuzní, jakož i představitel a členové sdružení God First Association, pojmenovaného podle známého hesla Ruíz-Abadové „Bůh na prvním místě“, které vede Eliza Samsonová, učitelka Ruíz-Abadové ze třetí třídy. Akce se účastnilo

Představení oficiálního portrétu Služebnice Boží Niñi Ruíz Abad 7. dubna 2024.
Foto: Cenacle of the Most Precious Blood of Jesus

také velké množství laiků, kněží, řeholních sester a seminaristů, kteří zcela zaplnili katedrálu.

Hned po úvodním zasedání navštívil tribunál diecéze Laoag a účastníci zasedání hrob Boží služebnice v kostele sv. Moniky v Sarratu v provincii Ilocos Norte.

Žádost o blahořečení a kanonizaci Ruíz-Abadové je součástí širší snahy církve o uznání novodobých světců, vzorů pro katolíky 21. století. Katolická církev usiluje o uznání světců, kteří praktikovali svou víru ve všedním životě moderního člověka.

Jak prohlásil biskup Mayugba: „Kéž její život, ač krátký, inspiruje nás všechny, abychom ve svém životě stavěli Boha na první místo.“

Valerie Joy Escalona
specialistka na digitální média

Valerie Joy Escalona
National Catholic
Register
Přeložil Pavel Štíčka

„BEZPEČNÁ DEBATA“ ZNAMENÁ ŽÁDNÁ DEBATA

Tyranie ublíženosti ničí univerzitní debatní kluby

Univerzity kdysi poskytovaly životně důležitý prostor, kde se studenti těšili intelektuální svobodě. Představovaly víc než jen místo pro osvojování si vědomostí a studentské debatní kluby tvořily podstatnou součást tohoto klimatu. Byly prostředím, kde bylo možné zpochybňovat a hájit názory, kde se vybrušovaly argumenty a kde docházelo k výměně stanovisek.

Zdá se však, že mnohé debatní kluby na své staré závazky vůči svobodě projevu zapomínají. Staví „emoční bezpečí“ nad intelektuální výměnu názorů a ničí tím to, čím byly původně tak důležité.

Bizarním způsobem se to projevilo během debatního turnaje, který v říjnu pořádalo americké diskusní sdružení *National Speech and Debate Association*. V posledním kole dostali účastníci za úkol diskutovat o nákladech a přínosu Mezinárodního měnového fondu (MMF). Tým A však týmu B sdělil, že na toto téma diskutovat nebude. Proč? Protože „MAGA republikáni“¹ údajně „pořádají genocidu“ namířenou proti trans lidem. Zatímco tyto neuvážené výroky s MMF vůbec nesouvisí, debatéři byli vášnivě odhodlaní využít soutěž k prezentaci politického názoru o genderu.

Tým A pak hrdě prohlásil, že „misgendering“² je forma násilí a že ti, kdo se ho dopouštějí, by měli v debatních soutěžích automaticky utrpět prohru. Šlo o nepokrytou výzvu k cenzuře. Poté se zavázali „zabírat diskusní prostor, dokud pro trans debatéry nebudou účast bezpečná“ a vybědli porotce i druhý tým, aby „potvrdili“ jejich „výkon“.

A opravdu se tak stalo. Tým B toto kolo ihned vzdal, nejspíš proto, že ne-

Foto: Ondrej Soukup / Člověk a Vira

chtěl zpochybňovat realnost „genocidy“ a být kvůli tomu obviněn z transfobie. Porotci pak ustavičně chválili tým A za statečnost a odvalu a prohlásili ho za nejlepšího přeborníka v debatování.

Tento zvláštní incident vypovídá o obratu proti diskusi v debatních klubech a diskusních soutěžích. „Bezpečí“ se stalo tím hlavním. Diskutující jsou nabádáni, aby nezobecňovali způsobem, který by někoho „poškozoval“. Uvádění zájmen, jakými má být ten který účastník označován, se při soutěžním debatování také stalo běžnou praxí, stejně jako upozorňování na potenciálně znepokojivý obsah. Diskutující dostávají pokyny, aby byli „otevření pro všechny“ a varovali ostatní, než vysloví určitá slova či argumenty. Už se to začíná dít i v mém vlastním debatním klubu.

To všechno diskusi umlčuje, místo aby ji rozvíjelo. Také to může mít silně opačný účinek. Studie ve skutečnosti naznačují, že upozorňování na potenciálně znepokojivý obsah může u lidí vyvolávat větší úzkost. Zmíněná praxe vychází z předpokladu, že vyhýbání se rozčilujícím obsahu pomáhá snížit úzkost. Výzkumníci však soustavně zjišťují, že vyhýbání se rozčilujícím obsahu může

ve skutečnosti zhoršovat příznaky posttraumatické stresové poruchy a úzkosti.

Učit lidi, aby se schovávali před takzvanou citovou újmou, je ve skutečnosti neuvěřitelně nezdravé, protože k takzvané citové újmě ve společnosti nevyhnutelně dochází. Debata na vysokých školách představovaly skvělý způsob, jak studenty učit vypořádat se s myšlenkami, které pro ně mohou být zneklidňující – konkrétně tak, že uvedou protiargumenty. Učily studenty, jak reagovat na kritiku a argumentovat. Bývaly užitečné jako příprava na skutečný svět. Teď už to však o nich neplatí.

Tento důraz na „bezpečí“ nepřispívá k větší otevřenosti debat pro široké spektrum účastníků ani k lepší „emoční pohodě“ studentů. Místo toho pouze brání jejich osobnostnímu a intelektuálnímu rozvoji. A mnozí studenti si to palčivě uvědomují. Koneckonců mnohé debatní kluby vznikly jako projev vzpoury proti omezování svobody projevu na jednotlivých univerzitách. Debatní klub Oxford Union byl založen jako místo, kde mohli oxfordští studenti pořádat debaty bez ohledu na to, zda univerzita daná témata pokládala za kontroverzní. Dnes debatním klubům hrozí, že své nasměrování

1 MAGA je zkratka politického sloganu z prezidentské kampaně Donalda Trumpa „Make America Great Again“ („Učinit Ameriku znovu významnou“) – pozn. překl.

2 Jako „misgendering“ se označuje používání nesprávných zájmen v souvislosti s trans lidmi nebo jejich nesprávné oslovení.

k nezávislosti a svobodě projevu ztratí.

Pokud chceme, aby se studenti stali cílevědomými členy společnosti, je třeba, aby si zvykli na to, že si musí umět poradit s nesouhlasem a urážlivými výpady. Musí proto dostat prostor říkat, co chtějí, dělat chyby, riskovat, že budou vypadat jako hlupáci, a učit se z toho všeho.

Mantra „bezpečného debatování“ studenty naopak povzbuzuje ke snaze umlčovat argumenty, které považují za

urážlivé, což přizívuje „kulturu rušení“ na univerzitní půdě.

V debatě člověk nezvítězí potlačením diskuse, nýbrž lepší argumentací. Tuto pravdu jsme někde cestou ztratili ze zřetele a dnešní studenti ji zoufale potřebují znovu objevit.

Omar Loubak Mohamed
spiked
Přeložila Alena Švecová

Omar Loubak Mohamed
spisovatel, student, spoluzakladatel
studentské organizace Speak Easy

VELIKONOCE, ANEB JAK SE RODÍ NAŠE VÍRA

Pavlovo evangelium

Caravaggio: Obrácení sv. Pavla (cca 1600)

Dnes se chci věnovat úryvku Nového Zákona, kterému teologové říkají „Pavlovo evangelium“, anebo také „Korintské krédo“. Jde o nejstarší biblickou zprávu, která dokládá víru prvotní Církve ve Zmrtvýchvstání Kristovo. Jedná se o 1 Kor 15, 3–8.

Tento kratičký úryvek teologové označují za tzv. „Páté evangelium“. Směrodatné je na něm zejména to, že určuje oficiální „listinu svědků“. Jsou to svědkové Kristova Zmrtvýchvstání, od kterých se totiž odvíjí tradice prvotní Církve, a Církve jako takové vůbec. Tento úryvek je uveden známou proklamací: „Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy ve shodě

s Písmem a byl pohřben. Třetího dne vstal z mrtvých ve shodě s Písmem.“

Podívejme se na zvláštní seznam. Na prvním místě tohoto seznamu je uváděn apoštol Petr. Je to logické. Podle Pánova ustanovení, všechno nejdůležitější v Nové Církvě od této chvíle bude schvalovat Petr. Samotný evangelista sv. Jan praví, že ten druhý učedník, kterého měl Ježíš rád, byl rychlejší a k hrobu doběhl jako první. Naklonil se, ale dovnitř nevesel. Jistě. Musil počkat na oficiální autoritu, a tak se „předák dvanácti“, tedy Petr, stává prvním, kdo po Zmrtvýchvstání vešel do hrobky. Shledal, že ženy i Jan mluvili pravdu. Od té chvíle všechno v pravé Novozákonní Církvě musí ověřit Petr, a co potvrdí, zůstává v platnosti.

Druhé místo důležitosti v Církvě stanovil Zmrtvýchvstalý pro společenství Dvanácti. I když jich bylo, v čase Kristofanií vlastně jedenáct. Toto společenství Ježíšových nejbližších spolupracovníků má pro Ježíše jaksi zvláštní důležitost. Oni jsou těmi, kdo ve zvláštním večeradle, za zavřenými dveřmi, obdrží pokoj Kristův, dar Ducha Svatého a moc odpouštět hříchy. Zmínka o víc, než Pěti set bratří najednou naráží na námitky proti Kristově Zmrtvýchvstání, protože pět set lidí najednou jen těžko může trpět kolektivní halucinací, nejsou známy takové případy. Pavel dosvědčuje, že někteří v době zaznamenávání dopisu do Korintu žijí, někteří však již v tu dobu byli zemřeli. Nevíme proč, ale dále zmiňuje

apoštola z dvanácti, sv. Jakuba, a potom znovu apoštoly, protože pro Zmrtvýchvstalého mají oni výlučnou důležitost, neboť Církev Novozákonní je uspořádána hierarchicky. Sám sebe apoštol Pavel vidí jako „nedochůdče“, čímž naráží na mimořádnou událost svého apoštolského povolání, které proběhlo mimo okruh „dvanácti“. Naráží pak na svou konverzi u bran Damašku. Z pronásledovatele, žida Šavla, se najednou stává apoštol národů, přemožený Kristovou láskou. Od té chvíle nebylo mezi prvními křesťany pochyb, že Ježíš, zjevující se apoštolům a Pavlovi, je tentýž, který se pro nás všechny stává vinným kmenem, a činí z nás ratolesti. Tak se rodila první Církev, tedy o Velikonocích. O nich máme jistotu působení Ducha svatého, zejména v Církvě a v Kristových svátostech. A kdo pak o těchto věcech pochyboval, nevcházel nikdy do ovčince dveřmi, ale je to vlk, a ovce rozhání. Kdo však poznává hlas svého Pána, pokojně věří a jde za ním.

P. Miloslav Paclík

ThLic. Miloslav Paclík ThD.
farář na Hoříčkách

CO BUDE PŘEDCHÁZET PŘÍCHODU PÁNA

Dnes, možná více než kdy jindy, je nutné zkoumat znamení časů, mít oči otevřené a bdít, porozumět svému životu a jeho naplnění v Božím plánu spásy světa a pomáhat i jiným, aby viděli, slyšeli, byli bdělí a rozvážní.

„Pokorně se proto skloňte pod mocnou rukou Boží, a on vás povýší, až k tomu přijde čas. Na něj hodte všechnu svou starost, vždyť jemu na vás záleží. Buďte střízliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout. Postavte se proti němu, silní vírou. Víte přece, že vaši bratři po celém světě musejí také tak trpět“ (1Pt 5,6–9). Ti poučení, se pak nenechají tak snadno strhnout do chaosu, zůstanou pevní a nebojácnější, budou-li vědět, co z Božího dopuštění nastane. Podle rady apoštola Pavla máme být dětmi srdcem, ne rozumem: „Bratři, nebuďte jako děti v úsudku; ve zlém buďte malí, ale v úsudku buďte dokonalí“ (1Kor 14,20).

Když jsem před desetiletími četla výborný román kanadského autora Michaela O'Briena Apokalypsa (knihu psal osm let a denně se před psaním modlil před Svátostí oltářní), zaujal mě popis závěrečné scény, kdy papež po pronásledování a vyhnání z Říma slouží mši svatou na okraji kráteru zanechaného válečnou bombou, na lepenkové krabici osvětlené nedopalky svíček. Místo kalicha – plechovka, místo patény – rozbitý talíř. Koncelebrovali čtyři biskupové, kolem klečelo asi 40 lidí v hadrech a klanělo se pozdvižené Hostii...

Čtenář si možná řekne: něco takového se nemůže stát, je to jen kniha. Její autor vycházel při psaní především z díla ruského filozofa Vladimira Solovjova *Legenda o Antikristu*, kde vystupuje jakýsi protipól Spasitele. Má i podobné vlastnosti – je to asketa, filantrop, génius, ale trpí samolibostí. Považuje se za druhého Božího Syna, který přichází na konci dějin. Vztahuje na sebe vše, co je napsáno o druhém příchodu Ježíše. Pýchu, kterou dává sám sobě přednost před Kristem, ospravedlňuje úvahou:

„Kristus, který hlásal mravní dobro,

Michelangelo Buonarroti: Poslední soud (1536-1541)

byl reformátorem lidstva. Já jsem však povolán být dobrodincem. Kristus jako moralista rozlišoval mezi dobrem a zlem. Já přinesu mír! On hrozil světu spravedlivým odplácejícím soudem, ale můj soud bude soudem milosti, v němž dám každému, co potřebuje...“ Když dobrodinec na své cestě napokon popře i Kristovo zmrtvýchvstání, zjevuje se mu kovový a chladný hlas Knížete tohoto světa, který ho omámí vidinou Nadčlověka – zrodí v něm Antikrista. Mohli bychom si zase říci: je to opět jen kniha...

Při zkoumání znamení, která se v posledních desetiletích projevují ve světě, otevřeme si jinou knihu, tentokrát Písmo svaté – proroka Daniela, kde nacházíme rozsáhlý popis Antikrista – ten je zde spojen s králem Antiochem IV. Epifanem, jehož charakteristickými znaky jsou pýcha, bezbožnost, pronásledování Božího lidu, znesvěcování posvátných míst a chrámů. Navíc, jak bylo v antické době rozšířeno, Antiochus IV. se nechal uctívat jako božstvo: „Král bude jednat podle své vůle, pozdvihne se a pyšně postaví proti každému bohu, neslýchané bude mluvit

proti Bohu bohů; bude mít štěstí, dokud neskončí hněv, neboť co je rozhodnuto, bude vykonáno.“ (Dan 11,36–37). Prorok Daniel ve dvanácté kapitole předpovídá časy, kdy bude odstraněna „každodenní oběť“ a na jejím místě „postaví ohavnost pustošitele“: „Můj pane, jaký bude konec všeho? Tu řekl: ‚Jdi, Danieli, neboť uschována a zapečetěna zůstanou ta slova až do času konce. Mnozí budou očištěni, vytrženi a vyzkoušeni; bezbožní budou jednat hříšně a nic nepochopí, ale poučení lidé porozumějí. Od té doby, kdy bude zrušena každodenní oběť a nastolena ohavnost pustošitele, uplyne tisíc dvě stě devadesát dní.“ (Dan 12,8–11)

O jakých časech mluvíme? Co je „každodenní oběť“? Co znamená „ohavnost pustošitele“?

V srdci možná cítíme, že se tyto věty už nějak dotýkají naší doby. Není známo, zda pod pojmem Antikrist bude člověk – „kopie Krista“ s rukou démona v pozadí, jak je zobrazen na obraze Luccy Signorelliho v Orvietu (na snímku), nebo „období“, které má určité znaky – vypalované a odkřesťanšované kostely, ve

kterých následně vznikají taneční bary, hotely, galerie, či knihovny. V mnoha státech se již nezpovídá, při liturgii se ani jednou nepokleká a věřící se účastní pouze svatého přijímání, které se obvykle podává na ruku. Duch pokání a bohabojnosti se vytrácí... Není to snad ohavnost zpustošení?

Otevřeme další knihu Písma svatého, Pavlův druhý list Tesalonickým:

„Bratři, pokud jde o dobu, kdy přijde náš Pán Ježíš Kristus a kdy my se u něho shromáždíme, prosíme vás: nenechte si tak snadno poplést hlavu, či se dokonce polekat nějakým proroctvím nebo listem prý od nás poslaným, jako by ten den Páně měl už nastat. Nedejte se žádným způsobem od nikoho oklamat. Napřed totiž musí nastat odpad a objevit se člověk skrz naskrz hříšný, propadlý záhubě, protivník, který se povyšuje nade všechno, co nese jméno Boží nebo čemu se vzdává náboženská úcta. Posadí se dokonce v Božím chrámě a bude se prohlašovat za Boha. Když jsem byl ještě u vás, říkával jsem vám to. Nevzpomínáte si? Víte, co ho teď zdržuje, že se nemůže objevit před určeným časem. Tajemství špatnosti však už pracuje; napřed ovšem musí ustoupit z cesty ten, kte-

rý to dosud zdržuje.“ (2Sol 2,1–7)

Soluň byla ve starověku hlavním městem římské provincie Makedonie. Část křesťanů v Soluni byli bývalí pohané. Z druhého listu Soluňanům se dozvídáme, jak ve městě vzniklo učení, že se blíží den Páně, což mnohé svedlo k nepořádku a zanechání práce. Pavel proti tomuto mylnému názoru bojuje a poukazuje zejména na to, že před druhým příchodem Krista se musí objevit určitá znamení, mezi nimiž je významný osobní Kristův protivník. Ten vystoupí s velkou mocí a slávou a oklame mnohé, kteří neuvěřili Pravdě. Protivník napodobuje Pánovy způsoby: má svůj druhý příchod, nadpřirozenou moc, díky níž koná falešné zázraky.

Tajemství nepravosti však již působí. Pokud se Protivník ještě osobně nezjevuje, je to proto, že ho někdo nebo něco „brzdí“. Je to ustavičná oběť – svátost Eucharistie, která se zatím denně koná po celém světě?

Slova 2. listu Tesalonickým jsou výzvou člověku, aby se orientoval v různých současných „pravdách“ a očekával slavný příchod Pána Ježíše Krista. Sám Boží Syn slíbil, že pekelné brány Církve

nepřemohou: „A já ti říkám: Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou.“ (Mt 16,18) Kristovo vítězství nenastane, dokud nejdříve nepříjde „odpadnutí“: „Nedejte se žádným způsobem od nikoho oklamat. Napřed totiž musí nastat odpad a objevit se člověk skrz naskrz hříšný, propadlý záhubě.“ (2Sol 2,3)

To znamená, že je třeba počítat se skutečností, že bude nutné vyznat očistnou víru v utrpení. Můžeme zatím například v soucitných modlitbách prosit Boží dobrotu o jakési resetování svědomí lidstva: „...jaké bylo na počátku, takové ať je i nyní a na věky, amen...“

Magdaléna Pajanková

Magdaléna Pajanková
publicistka

PROČ SI MUSÍME NASTAVIT MRAVNÍ LAŤKU VYSOKO

I. část

Ačkoli jsou tyto cíle správné, zejména pro nové křesťany, nevystihují podstatu naší mravní odpovědnosti. Naopak, spíše se mohou stát ospravedlněním menších hříchů a vést nás k mravnímu relativismu. Říkáme si, že jsme dobří lidé, ale ve skutečnosti si jen nastavujeme nízkou mravní laťku. Dovolte mi to vysvětlit.

Dvě analogie

Představte si člověka, který netouží po ničem jiném než být peciválem. V životě dělá jen to nejnужnější, a kromě lenosti vůbec v ničem nevyvíká. Tento člověk si své chování ospravedlňuje tím, že si říká, že neubližuje druhým a že je na lidi vždycky milý. Nasazuje si nízkou laťku a sám sebe považuje za měřítko chování.

Sám sebe ospravedlňuje. Přestože snadno dosáhne svého cíle, pouze vegetuje a nikdy ze sebe neudělá lepšího člověka.

Nyní si představte člověka, který touží být lékařem. Soustředí se na to, aby mohl vykonávat tuto profesi, studuje, učí se od ostatních v zaměstnání a usiluje o to, aby se stal dobrým lékařem. Tento člověk si nastaví laťku vysoko a podřídí

Michelangelo Buonarroti: Dotyk Adama a Boha (1509)

se standardům pro lékaře. Využívá nástroje, které mu byly dány, a uplatňuje je v nesčetných situacích, v nichž se ocitne. Tím, že úspěšně čelí jakémukoli množství problémů a učí se i ze svých neúspěchů, využívá své nástroje a zkušenosti k tomu, aby ze sebe udělal lepšího lékaře.

(Poznámka: Jedná se pouze o příkladu. Nevysmívám se jiným zaměstnáním, profesím, výchově dětí atd.)

Pokud pracovní etiku prvního člověka aplikujeme na mravní jednání, rychle dospějeme k závěru, že tento člověk buď zůstane ve svých hříších, nebo bude hledat odpuštění, jen aby se k nim zase vrátil (2Pt 2,22). Bude to dělat proto, že si nastavil nízkou mravní laťku a nespolečupracuje s milostí, kterou mu Bůh dal skrze odpuštění. V podstatě odmítá milost tím, že ji nechce využívat. Podřizuje se sám sobě, a tudíž normě mravního relativismu.

Vzpomeňme na muže, který zakopal hřivnu, kterou mu svěřil jeho pán. Mísoto aby s hřivnou řádně naložil, neudělal s ní vůbec nic. Dopustil se hříchu lenosti. Když se pán vrátil, uvrhl muže ven do temnot (Mt 25,14–30).

Naopak, pokud pracovní etiku druhého muže aplikujeme na mravní jednání, můžeme dojít k závěru, že tento muž

bude usilovat o odpuštění a spolupracovat s milostí, aby se stal mravně dokonalým. I když padne, vrátí se k Bohu a bude pokračovat na cestě k mravní dokonalosti. Dělá to díky milosti a díky tomu, že si nastavuje vysokou mravní laťku. Jinými slovy, jeho odevzdanost Bohu a spolupráce s milostí vede k další milosti, dokud zcela nepřemůže hřích. Odmítá relativismus a přijímá objektivní mravní pravdy.

Vzpomeňte na muže, kteří hřivny zdvojnásobili (Mt 25). Podřídili se pánovu přání, aby hřivny použili k zamýšlenému účelu. Pán se vrací, ustanovuje je nad mnohým a uvádí je do radosti.

Ježíš Kristus, vzor standardů

Abychom pochopili, jak si máme nastavit mravní laťku, musíme se podívat na jedinou osobu, Ježíše Krista. Ježíš nám dává skutečné měřítko mravního chování. Stal se člověkem a zemřel, aby nás zachránil před odplatou za hřích, kterou je smrt. Dává nám milost, abychom rostli ve svatosti, a nařizuje nám, abychom byli dokonalí, jako je dokonalý náš nebeský Otec. Kvůli svému příkladu pokory a sebeobětování a příkazu být mravně dokonalí nás zavazuje, abychom se chopili jeho milosti a mravně se zdokonalovali.

Obtíže

Vše, co jsem dosud napsal, se snadno řekne, ale obtížně realizuje. K tomu, abychom něčeho docílili, však musíme nejprve začít. Ježíš říká, že musíme denně na sebe brát svůj kříž a následovat ho (L 9,23). Říká nám také: „Vejděte těsnou branou... Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá (Mt 7,13). Předem nás upozorňuje, že cesta bude těžká, ale také nám oznamuje, že u Boha je možné všechno (Mt 19,26).

Navíc říká, že jeho jho netlačí a břemeno netíží (Mt 11,30). Říká to proto, že nám chce pomoci vést ctnostný život a že nás pro své jho stvořil. Jako ti, kdo byli stvořeni k Božímu obrazu a podobě, se musíme přizpůsobit Ježíši a připoutat se k němu. Čím více budeme praktikovat jeho ctnosti, tím lépe nám jeho jho padne. Jinými slovy, čím více se cvičíme v připodobňování se Kristu tím, že kráčíme po jeho boku a napodobujeme ho, tím více se stáváme lidmi.

Denně na sebe musíme brát svůj kříž, protože satan a jeho přísluhovači staví překážky našemu každodennímu chování s Kristem. Pokud však neustále na sebe bereme Ježíšovo jho, On nás vybaví a posílí, abychom mohli se satanem bojovat a tyto překážky bořit.

Lidé si samozřejmě nevyhnutelně položí otázku: Jak se máme stávat podobnějšími Ježíši Kristu a dokonalými, jako je dokonalý nebeský Otec?

Nate Guyear
Catholic Stand
Přeložil Pavel Štíčka

Nate Guyear
píše pro CatholicStand.com

CO BUDE TEČKOU ZA COVIDEM?

Kultura smrti spočívá i v neuváženém užití vědy a techniky

Tak nám za poslední dva roky klesla porodnost téměř o pětinu, ze 111,8 tisíce dětí narozených v roce 2021 na 91,1 tisíce v roce 2023. Ony chybějící děti v roce 2022 se podle nedávné zajímavé analýzy z nějakého důvodu nenarodily matkám očkovaným proti covidu. Naopak neočkované matky porodily tolik dětí, kolik od nich bylo možné očekávat. V roce 2023 potom propad porodnosti dále pokračoval.¹

Pokud by to opravdu byl vliv očkování, kdo za to může? Zdá se, že každý z nás, kdo včas nerozlišil či nechtěl rozlišovat, že experimentální očkování není nutné pro všechny, a zvláště ne pro mladé lidi. A také každý z nás, kdo to sice včas rozlišil, ale dostatečně „nekřičel“ na odpovědné lidi, což je i můj případ. Je tedy potřeba si to přiznat v srdci, vyznat ústy a napravit činem, jak to o hříchu říká sv. Ignác z Loyoly.

Každý z nás jistě měl kolem sebe někoho s vážným průběhem covidové infekce. Úmrtí mé matky v rané fázi epidemie mělo také jisté covidové příznaky. Nicméně je dobré připomenout si dva základní marketingové narativy výrobců experimentálních covidových vakcín, které byly plošně použity.

První marketingový vzkaz zněl, že kdo se nechá naočkovat, covid nedostane. To se později ukázalo jako dezinformace, očkování proti infekci nechránilo.² Sám jsem z jedné porady vyváděl kolegu, který ani mluvit nemohl, jen šeptal, že o covid jistě v jeho případě nejde, protože je již naočkován. Covid měl, následně dva týdny doma ležel, ale v dobré víře v účinnost očkování infekci několik dnů

po firmě roznášel.

Druhý marketingový vzkaz byl, že kdo je očkovaný, či následně dobře přeočkovaný, je lépe chráněn proti vážnému průběhu. Tento příběh byl podle dostupných dat pravdivý. Nebyla to však pravda celá, ale tak trochu zblázněná. Z dostupných dat vyplývalo, že kdo již jednou infekci covidu prodělal, opakovaný vážný průběh byl výjimečnou záležitostí. I závěry odborníků potvrzovaly, že nutit k očkování lidi, kteří již nemoc prodělali, bylo nejspíše neuvážené.³ Na místě byla očkovací zdrženlivost, zejména potom u mladých lidí.

Do toho přišla stanoviska autorit, že je morálně vhodné nechat se očkovat, ovšem bez rozlišení cílové skupiny na ohrožené a neohrožené vážným průběhem. Apel, který jsem slyšel od jednoho svého přítele, zněl, abych se nechal očkovat, protože i papež je očkován. Jenže jsou papež František a jiné církevní autority i směrodatnou autoritou zdravotní? Patří apel na očkování neproověřenou experimentální vakcínou bez rozlišení cílové skupiny do oblasti víry a morálky?⁴ A pokud ano, v jakém smyslu vlastně? Klinická studie Pfizeru o očkování těhotných totiž stále není dokončena!

Pokud se tedy dnes u nás za rok narodí přibližně o 20 tisíc méně dětí než v letech před plošným očkováním, je to vliv početně přibližně srovnatelný s vlivem provedených umělých potratů. Jistě, faktorů mohlo být více a vyvodit skutečně příčinnou souvislost s očkováním proti koronaviru může být složité. Nejde také o to vracet se k minulosti, kterou již stej-

Foto: Adrià Crehuet Cano / unsplash

ně nezměníme.

I kdyby však na celé věci mělo být jen zrno pravdy, mělo by nám všem jít o poučení pro budoucnost. Ke kultuře smrti evidentně nepatří jen umělá antikoncepce, umělé potraty, eutanázie, eliminace života v rámci umělého oplodnění a jiné známé vlivy, ale i neuvážené aplikace vědy a techniky do našich životů. Jak říká zakladatel kybernetiky Norbert Wiener, každý nový vědeckotechnický pokrok přináší našemu životu nejen nové možnosti, ale vždy také nová omezení.

Abyste mne snad nějaký „demokrat“ neoznačil v dobré víře za antivaxera, tedy sděluji, že očkování v principu považuji za velký civilizační výtěžek a před pár lety jsem se nechal přeočkovat i proti černému kašli, dávno před aktuální infekční vlnou. Nešlo však o experimentální vakcínu...

Martin Kvapilík

Mgr. Ing. Martin Kvapilík FEng.
farní radní farnosti sv. Mořice v Kroměříži

1 Krátká Z.: Chybějí nám děti, ale jinak je to o.k. Dva roky s deseti procentním meziročním poklesem porodnosti. Echo 2024/15, 11.4.2024, str. 39.

2 Srov. AP FACT CHECK: Biden goes too far in assurances on vaccines, 22. 7. 2021, dostupné na <https://apnews.com/article/joe-biden-business-health-government-and-politics-coronavirus-pandemic-46a270ce0f681caa7e4143e2ae9a0211>

3 Viz také např. Dostal nad čísly ÚZIS: Lidé, kteří covid prodělali, mají lepší ochranu než jen očkování. 16. 1. 2022. Dostupné na <https://echo24.cz/a/ith42/dostal-nad-cisly-uzis-lide-kteri-covid-prodelali-maji-lepsi-ochranu-nej-ockovani>

4 Srov. např. kritickou analýzu morální teoložky Janet E. Smithové, The Fake Theology Behind Vaccine Mandates, 27. 9. 2021, dostupné na <https://crisismagazine.com/opinion/the-fake-theology-behind-vaccine-mandates>

JAK PORNO PLODÍ PEDOFILY

Pohlavní zneužívání dětí se na internetu stává něčím normálním

„Běžná, volně dostupná pornografie mužům dovoluje jít ještě o krok dál,“ říká Michael Sheath, „a činí pohlavní zneužívání dětí něčím normálním.“

Sheath, odborník na ochranu dětí, dokáže vyjmenovat názvy běžných pornografických filmů stejně dobře jako jejich notorický uživatel. „Tati, nechce se mi do školy!“, „Dospívající děvka využita a zneužita, 2. díl“. To jsou skutečná videa na běžných webových stránkách a všechno je to legální.

„Ale tento legální obsah, vyhledávaný převážně muži, kteří brouzdají na Pornhubu nebo jiných podobných stránkách, může být vstupní branou k nelegálnímu obsahu, kde jsou skutečné děti strašlivým způsobem zneužívány dospělými,“ vysvětluje Shean. „Výjevy zneužívání dětí nelze získávat bez toho, že by skutečně docházelo k jejich zneužívání.“

Rozsah tohoto problému je šokující. Podle jednoho rozsáhlého výzkumu, zveřejněného před několika měsíci, se sexuálního přečinu vůči dětem, ať už on-line, nebo off-line, dopustil každý desátý muž. Sheath je odhodlán na tento problém upozorňovat a hlavní část své kariéry věnuje zvyšování povědomí o vztahu mezi volně dostupnou, běžnou pornografií a ilegálním zobrazování zneužívání dětí.

Mnohé feministky včetně mě vidí toto spojení už dlouho. Andrea Dworkinová víc než dvacet let před nástupem internetu poukazovala na to, že je směšně naivní tvrdit, že pornografie neformuje postoje a sexuální reakce. Nicméně heslo „porno je teorie, znásilnění praxe“, které razila feministka Robin Morganová, liberálové odmítli a Morganovou obviňovali z toho, že zaujímá zjednodušující postoj „muž se podívá na porno a pak jde někomu znásilnit“.

Stejně tak názory, k nimž se hlásí Sheath, jsou dnes silně nepopulární mezi těmi, kdo pornografii považují za neškodnou zábavu – a samozřejmě i mezi těmi, kdo z ní těží. Jak lamentoval pro-

Foto: freepik

ducent pornografie Gerry Barnett, když se v 80. letech minulého století začal věnovat politice: „Zdá se, že většina feministického hnutí prodělala radikální proměnu: od radostného k přehnaně vážnému, od sexuálního k frigidnímu, od oslavy všeho ženského k přijetí androgynie.“ Dnes si stěžuje, že „nové feministky, bojující proti sexu, mají společný program s náboženskými moralisty“.

Sheathovy názory však vycházejí z bohatých zkušeností. V roce 1988 získal kvalifikaci jako sociální kurátor a celou svou kariéru se snažil pochopit mužské sexuální delikventy. Nejprve jim poskytoval poradenskou pomoc, vedl pro ně skupiny a pracoval s nimi ve vězení. „Nakonec mi tito muži prozrazovali, jak fungují,“ vypráví Sheath. „Mnozí z nich mluvili o tom, že se pro ně běžná, volně dostupná legální pornografie stala vstupní branou k ilegálním materiálům, a někteří si pak porno tvořili sami, což samozřejmě nutně obnášelo zneužívání dětí.“

Získat výjevy zneužívání dětí bylo v době před příchodem internetu mimořádně obtížné, riskantní a nákladné. „Tenkrát jeden z mužů, kteří se účastnili mého kurzu, přivezl z Amsterdamu trojčetem plnou tašku VHS kazet s tvrdou

pornografií,“ vzpomíná Sheath. „Ale na internetu se člověk může v pohodlí vlastního domova u piva nebo koly odpojit od reality toho, co dělá.“

Objevila se již řada pokusů řešit úlohu pornografie v přetrvávajícím zneužívání dětí. Odpůrci a také oběti pornografie v poslední době dosahují určitého úspěchu, kdy se jim daří právně napadnout webové stránky, jako je Pornhub. V roce 2021 Pornhub a několik příbuzných společností mimosoudně vyřešily hromadnou žalobu, kterou na ně podalo padesát žen kvůli údajnému zisku z pornografických videonahrávek uveřejněných bez jejich plného souhlasu.

Jednotlivé oběti však dosahují spravedlnosti obtížně. Když bylo Rose Kalembové čtrnáct let, brutálně ji znásilnili dva muži a třetí ten útok natáčel. Filmový záznam skončil na Pornhubu pod názvem „Dospívající omdlela a byla zničena“. Dnes již osmadvacetiletá Kalembová to zjistila až poté, co viděla, jak její spolužáci ze školy sdílejí na sociálních sítích odkaz. Mnohokrát kontaktovala Pornhub, kdy žádala o odstranění tohoto záznamu a vysvětlovala, že šlo o sexuální útok. Provozovatelé stránek ji však ignorovali, dokud jim nepohrozila právními

Foto: freepik

kroky; poté byl celý záznam najednou odstraněn.

Potíž je v tom, že se právní systém může zabývat pouze muži, kteří již byli ze zneužívání dětí obviněni; v oblasti předcházení zločinům už tolik účinný není. „Věnovat se neusvědčeným lidem je velmi obtížné,“ vysvětluje Sheath. „Vždycky jsme měli převahu mužů, kteří už byli uvězněni.“ S tímto vědomím nadace Lucy Faithful Foundation – kde v letech 1997 až 2022 Sheath pracoval – zřídila linku pomoci „Stop It Now“ („Přestaň s tím teď“). Sheath říká, že to byl „začátek věku stahovačů“. Ačkoli však hlavním cílem této linky pomoci bylo zastavit muže dřív, než podlehl touze dostat se k obrazům zneužívání dětí, ukázalo se, že se muži většinou ozvou až poté, co se dostanou do problémů se zákonem. „Většina mužů si nedělá starosti s tím, jaké mají jejich činy následky, ale s tím, jaké důsledky budou mít pro ně. Tvrdí: „Nejsem pedofil. Jsem obyčejný člověk, který se vydal temnou cestou,“ říká Sheath.

Proto se teď zmíněná linka pomoci rozhodla „spolčit s ďáblem“ a loni oznámila své ujednání s Pornhubem, že zákazníci, kteří budou při vyhledávání zadávat určité výrazy, budou nasměrováni, aby se přihlásili na „Stop It Now“. „Existuje víc než 45 000 spouštěcích slov, která na stránkách aktivují automatické nasměrování na kurz,“ vysvětluje Sheath,

„jako například kombinace výrazů ‚znásilnění‘, ‚dítě‘ a ‚mučení‘. Provozovatelé stránek Pornhub nám říkají: ‚Takové zákazníky nechceme.‘“

Sheath nicméně uznává, že Pornhub k tomuto problému značnou měrou přispívá. U spousty legální pornografie vypadají dospělé ženy jako děti: existuje celá řada videonahrávek drobných žen s malými ňadry a vlasy učesanými do culíku, které vypadají, jako by byly dychtivé poskytnout rozkoš. Když už toto přestane být dostatečně „vzrušující“, muži se často začnou zajímat o ilegální obsah, který to simuluje. Požadovat, aby Pornhub muže odrazoval od vyhledávání hesel jako „dítě“ a „znásilnění“, znamená nepochopit podstatu věci, a sice to, že jeho legální obsah, včetně toho, který je na hranici zákonnosti (s výrazy jako „školačka/ dívka na hlídání“) patří k hlavním příčinám, proč muži vůbec chtějí takové věci vyhledávat.

Během desítek let jsem hovořila s mužskými uživateli pornografie, kteří otevřeně přiznávali, že se jejich vnímání žen změnilo tím, jak se nechávali sexuálně vzrušovat pohledem na jejich zneužívání, ponižování a zraňování. Málokterý muž začne sledovat pornografii proto, že nenávidí ženy a chce je pokorit. Porno jim však sděluje, že takhle sex funguje, že se ženám ve skutečnosti líbí, když jim někdo strká hlavu do záchodové mísy nebo

je škrtí, až jim zmodrají rty.

Vzhledem k tomu, že pornografický průmysl funguje u chlapců jako hlavní zdroj jejich sexuální výchovy a povzbuzuje muže, aby si vytvářeli představy spojené se sexem s dětmi, jaká je naděje, že se podaří omezit nárůst sexuálního zneužívání dětí? Zvláště pokud Sheath často naráží na odpor, když mluví o nutnosti zastavit zneužívání, ještě než k němu dojde, místo abychom až následně likvidovali způsobenou spoušť. „Někteří lidé si myslí, že nejlepší je zacílit na jednotlivé pachatele, nazvat je pedofily, zavřít je pod zámek a prohlásit: ‚Nikdy se odsud nedostanou,‘“ říká Sheath. „Ale když si vezmeme to neuvěřitelně malé procento případů, kdy děti zneužívání oznámí, nemluvě o žalostně mizivém počtu těch, které pak jsou objasněny a kdy je pachatel usvědčen, za mříž se dostane jen velmi málo takových mužů.“

Je velmi obtížné zabývat se rolí pornografie ve zločinech pedofilů, aniž by byl člověk obviněn z omezování svobody projevu nebo šíření odporu vůči sexualitě a sexu. Podle mého názoru může změnu přinést jediné dlouhodobá výchova nebo spíš převýchova. Je třeba, aby si muži, kteří se rozhodli přestat používat pornografii, vážně popovídali s chlapci o její škodlivosti. „Je nutno klást nepříjemné otázky, proč je představa zneužívání nezletilých dětí pro tolik mužů sexuálně vzrušující,“ říká Sheath. „Dokud nenajdeme způsob, jak mluvit s chlapci o tom, nač se dívají a jak je to ovlivňuje, nemáme žádnou šanci tu situaci změnit.“

Julie Bindelová

UnHerd

Přeložila Alena Švecová

Julie Bindel

investigativní novinářka a spisovatelka

KALICH NESMRTELNOSTI

Na letošního 17. května připadlo 55. výročí úmrtí kardinála Josefa Berana, jehož beatifikační proces v současné době probíhá. Ten den v roce 1969 se v Římě zúčastnil mše svaté, ale bylo zřejmé, že už je na pokraji svých sil. Mons. Jaroslav Škarvada na tento den v časopise *Nový život* (1969, Řím: Křesťanská akademie) vzpomíná: „Na ranní mši svatou přišel na smrt unavený, velice těžce dýchal. Dnes byl tak unaven, že si dal říci a seděl během bohoslužby po celou dobu až do obětování. Pak si stoupl, a při pozdvihování zvedal svatou hostii i kalich, i když se mu ruce povážlivě třáslly. Zapsal o dech, měl málo kyslíku... Z kalicha pil dlouze – třikrát přikládal ke rtům kalich nejsvětější krve. Člověk očividně odsouzený k smrti – a pije kalich nesmrtnosti.“

Po mši svaté byl Josef Beran několikrát vyzván k odpočinku, nicméně si nedal říci, a tak mu do kaple, kde se modlil, přinesli lenošku a kyslíkovou bombu. Jeho společníci si byli vědomi, že jeho stav je velmi vážný, což potvrdil i přivolaný lékař. Před 10. hodinou tedy obdržel svátost pomazání nemocných. Svatý otec byl obeznámen s Beranovým stavem a urychleně se vydal na cestu do Nepomucena. Před kolejí jej už očekává rektor a oznamuje mu, že kardinál Josef Beran právě zesnul. Skonal asi dvě minuty před jeho příchodem. Z této návštěvy vznikla známá ikonická fotografie, na níž Svatý otec bere do svých ruce Josefa Berana a líbá jej na čelo.

Pražský rodák Josef Václav Myslbek je nejvýznamnější český sochař přelomu 19. a 20. století. Narodil se v roce 1848 v Praze jako syn malíře Václava Myslbeka. Sochařskému umění se učil v ateliéru Václava Levého, kde pracoval až do roku 1870. Zároveň mezi lety 1868 až 1872 studoval na pražské Aka-

Papež Pavel VI. se pomodlil u zemřelého kardinála Josefa Berana a políbil ho na čelo (17. 5. 1969).
Foto: AAP / kardinalberan.com

demii výtvarných umění. Myslbek od roku 1887 až do své smrti pracoval na svém nejvýznamnějším díle, pomníku Svatého Václava umístěném na Václavském náměstí v Praze. Tato socha byla nakonec dokončena rok po Myslbekově úmrtí a byla doplněna sochami českých patronů: sv. Ludmily, sv. Vojtěcha, sv. Prokopa a sv. Anežky. Sousoší sv. Václava se následně stalo novým symbolem české státnosti, ale také nedílnou součástí Václavského náměstí. Je tomu bez dvou let 100 roků, co Josef Václav Myslbek zemřel. Stalo se tak 2. června 1922 v Praze. Je pohřben na vyšehradském Slavíně. Jeho jméno nyní ožilo v nových souvislostech, konkrétně s velkolepým dílem – Krucifixem. Mj. jde o nejslavnější Myslbekovu práci, jež dodnes můžeme nalézt např. na Olšanských hřbitovech v pískovcovém provedení na hrobu rodiny Stupeckých či na hrobě matky Myslbekova přítele Vojtěcha Hynaise, ale také na hrobce rodiny Ringhofferů v Kamenici. Krucifix na domácích i mezinárodních výstavách sbíral medaile, diplomy

a ocenění a podněcoval kritiky k psaní oslavných ód meditativního charakteru. Nejvíce hrdý byl J. V. Myslbek na jeho ocenění na pařížském Salonu, kde získal zlatou medaili II. třídy, tedy druhou cenu. I sám Auguste Rodin prohlásil, že lepšího Krista na světě nikdo nikdy nevytvořil. Jeden bronzový odlitek Krucifixu (1895) se nachází také v kostele SacréCoeur v Paříži. A jedno provedení této plastiky je také na chodbě pražské Akademie výtvarného umění (zatím). „Záleží nám na hodnotách, jako je férovost, rozmanitost, vstřícnost a péče. Chceme, aby na AVU nikdo nebyl diskriminován“, píše se na webu akademie. Zjevně však až na Ježíše Krista a nějaké autory, kteří ve svém umění mají křesťanské náměty, zdá se. Krucifix Myslbeka má totiž být na žádost studentů AVU z ústavu odstraněn, protože je „plastika děsí a neodpovídá potřebám doby.“ Kdo se bojí kříže?

–zd–